

Гроздановъ. Да не говоримъ за миналото, Неша. Само за нашата любовъ... За нашата хубава любовъ!

— Да, само за нея... за нея. (Цѣлува я и скланя до нея глава).

= (Потръпва и вдига глава).

— Защо потръпна?

= Сега когато те виждамъ такъвъ какъвто те виждахъ само въ мечтитѣ си... Незнамъ защо...

— Какво?

= Пакъ се боя.

— Та отъ какво се боишъ?

= Нѣщо ме мжчи.

— Може би ти, не си отказала още на оногози.

= (забравена) на кого?

— На твоя кандидатъ.

= Ахъ, да... Кандидата...

— Ако не си — то не е тежко. Той предъ свършения фактъ...

= Остави, остави това...

— Нищо не значи, че не си му...

= Това не е: азъ го измислихъ.

— Не те разбирамъ.

= Никога не съмъ имала другъ кандинатъ...

— Така!

= Азъ го измислихъ само да изпитамъ твоята любовъ.

— И сега се увѣри.

= Не още.

— Защо?

= Ако ти кажа и друго.

— Нищо не е въ състояние да намали любовъта ми къмъ тебе, Неша. Ти си моя, моя — вѣчно моя!